

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. XXXV. Prosequitur narrationem de fundatione monasterii S. Iosephi, simulque declarat quibus Deus modis, sanctam in eo paupertatem seruari iusserit: ac qua de causa à nobili illa matrona ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

etiam confessione instituta, ex hac vita abrepta est. Bene ei cecidit, quod (quia id ita iam consueverat) non nisi octiduum aut circiter, ab vltima eius confessione elapsum esset. Mirum in modum gauisa sum, audiens illam ex hac vita decessisse. Ceterum valde paruo tempore in purgatorio fuit. Vix enim octiduum præterierat (vt mihi videtur) cum mihi, statim à sumpta communione, Dominus apparuit, meque videre voluit, quomodo eam ad cælos deduceret.

Iam inde ab eo tempore, quo mihi Dominus id declarauit, vique dum ipsa moreretur, nunquam, quod mihi dictum erat, oblita sum, vti nec localis mea, quæ mox vt illam obijisse comperit, ad me venit, mirata cum omnia quæ dicta erant, ita exactè adimpleta vidit. Sit Dominus in æternum benedictus, qui tantam animarum, ne pereant, curam gerit. Amen.

CAPVT XXXV.

COEPTAM DE FVNDATIONE MONASTERII GLORIOSI P.

Sancti Iosephi narrationem prosequitur: simulque declarat, quibus Deus monasterium sanctam in eo paupertatem seruari iusserit: ac qua de causa à nobili illa matrona recesserit; nec non alia quæ sibi contigerunt.

INTERIM verò cum apud eam quam dixi mulierem agerem (egit autem plus quam medio anno) Domino faciente contigit, quamdam Ordinis nostri monialem, quæ plusquam septuaginta leucas ab hac ciuitate distabat, mei notitiam accipere; vnde non dubitauit huc ad me excurrere, non verita aliquantulum de via desletere, quo in mei colloquium veniret. Mouerat illam Dominus, vt aliud quoddam Ordinis nostri monasterium erigeret, idque eodem anno & mense, quo me ad natiuitatem facendum excitat: hoc autem desiderio & proposito concesso, vendidit cuncta quæ possidebat, & nudipes Romam, quò confirmatorias litteras impetraret, abiit. Mulier est austeræ vitæ & orationis studio mirè addicta, quin & Dominus insignes ei gratias præstitit: Deipara quoque Virgo ei apparsens, iussit vt rem quam meditabatur, executioni mandaret: tanto porro me in Dei famulatu antecurre-

S. M. Humilis.

hæc interuallo, vt coram illa comparere erubescerem. Ostendit mihi litteras confirmatorias, quas Româ attulerat, & quindecim dierum illorum quibus apud me fuit, spatio inter nos deliberauimus, quomodo hæc monasteria nostra conderemus. Antequam autem illam cõuenissem, nunquam hactenus in an die, regulâ nostrâ, priusquam relaxata esset, vetari, ne quid proprium Moniales haberent: hinc etiam intentio mea nõ fuerat, vt isthæc

H h 1

mona-

S.
LITRESIAOpera
N. V. M.
186

Paupertas bona.

monasteria sine vlllo censu fundarentur; hoc enim spectabam, vt illa rerum ad vitā ducendam necessariarum sollicitudine distinerentur, non aduertebam, quantum sollicitudinis curarumque hæc bonorum temporalium possessio ac proprietas secum traheret. Sed sancta illa mulier, vt pote à Domino edocta, id valdè benè intelligebat (esto legens artem non calleret) quod ego lectis & relectis toties Constitutionibus nostris, adhuc ignorabam. Quod cum illa mihi dixisset, mirè id mihi placuit; licet aliquantulum metuerem, Superiores id mihi non permitterent, sed stultè inepteque me agere dicturi essent, ac veratimè quid aggrederer, quo alijs occasio scandali, & crucis essem. Etenim si ego sola fuisset, rem statim sine mora executioni mandassem; quod

Paupertas seruans de desiderio habet.

imò magnæ voluptati mihi erat, de Domini nostri Iesu Christi consilijs exactè seruandis cogitare: eius quippe Maiestas ingens pauperum seruandæ desiderium iam tum mihi inspirarat; ad eò vt (quantum eodem ad me spectabat) minimè dubitarem, quin hoc longè optimam esset ac consultissimum. Iam enim abhinc multò tempore desideraueram vt meus mihi status permitteret, victum, & omnia necessaria, omnino propter Dei nomen mendicare, imò nec domum aut aliud quid habere sed verebar, ne reliquæ, si fortè Dominus hæc illis desideria non interrarer, propterea turbarentur, & hoc distractionis alicuius illis occasio foret. Videbam namque etiam nonnulla monasteria censu carcerum parum recollecta & quæta esse; at non considerabam, pauperum ipsam in causa non esse cur inquieta essent; sed vice versa, inquietudinem in causa esse, cur necessarijs destituerentur, & in paupertate essent: nam nec per inquietudinem ditescunt, nec vniquam deseriunt. Deum qui se seruo & ex corde diligit. Demum fides mea exigua & debilis erat, & illius famula Dei ingens & valida. Sed licet ipsa, in omni re per diuersorum sententias audirem & inquirerem, nullum tamen tamen mihi, qui huius opinionis foret, nec Confessarium nec vllum è viris doctis quos identidem consulebam: etenim tot mihi rationes adducebantur vt, quid actura essem penitus nescirem: nam cognito iam, paupertatem ab ipsamet regula præscribi, eamque seruare maioris perfectionis planè inducere in animum meum non poteram, vt annuos census perciperem. Et licet subinde suis me argumentis conuincerent, mox carere ad orandum me conferebam & Christum in cruce positum ita pauperum & nudum intuebar, diuitiarum possessionem aqua mente admittere non poteram: multis ergo cum lachrymis illum identidem rogabam, ut disponeret, vt simul cum ipso me pauperem & egenam viderem. Tanta autem in reddituum possessione difficultates & incommoda nulli occurrerent, quin in eò tantam inquietudinem, nec non distractionum causa

Ad annuos census percipiendos perducit magnis.

eos esse videbam, vt assidue cum viris doctis de illorum admissione con-
 certando disputarem. Vnde super hoc negotio ad Dominicanum illum
 scripsi, qui rem nostram agebat; qui litteris meis respondens, suam de hoc
 negotio opinionem, qua meam refutabat, aperuit, eamq; argumentis &
 rationibus Theologicis confirmavit, quibus duo chartæ folia repleuit; &
 quod mihi melius eam persuaderet, serio se rem hanc excussisse, & maturo
 iudicio aiebat expendisse. Cui rursus respondi, me, ad vocationem meâ,
 & votum paupertatis, quod professâ erâ, nec non ad Christi Domini con-
 silia, ea qua oportet perfectione, non sequenda, nolle Theologicâ scien-
 tia vti, nec petere vt hoc in casu per doctrinam suam mihi gratificetur &
 iuret. Summopere vero gaudebam, si quem inuenirem, qui mihi hac
 in causa patrocinaretur. In quo peregre iam mihi operam præstitit no-
 bilis illa matrona apud quam commorabar. Multi quidem initio opi-
 nionem meâ suffragabantur, meque bene facturam aiebant; at postea, cum
 eam penitus examinarent, tuta in ea notabant incommoda, vt eam iam
 dissuaderet, & cõtrarium suadere omnimodis conuincerentur. Quibus ego
 replicabam, cum ipsi tam citò à sua sententia discederent, & aliam iam
 propugnarent, me priori velle adherere.

Hoc ipso tempore, disponente scilicet Domino, factum vt Pe-
 trus de Alcantara, sanctus ille vir, rogatu meo ad ædes matronæ huius
 veniret (nunquam quippe ipsa sanctum virum viderat) quod autem
 hic, vt ipse insignis paupertatis amator, & ad multos annos indefessus
 cultor, quantus in ea thesaurus lateret, perspectissimum habebat, non
 parum me isthoc in negotio iuuuit, & quam potuit enixissimè præcepit,
 vt in paupertatis patrocinio & causa tuenda animosè pergerem, nec vn-
 quam deficerem. Hac auditâ sententiâ & patrocinio, puta eius, qui,
 quod magnam rei huius habebat experientiam, optimè eam nosse po-
 terat, mecum statui nullius exinde amplius super opinionem sciscitari.
 Cum autem die quadam hocce negotium Domino in oratione mea eni-
 xè commendarem, ipse mihi apparens mandauit, nullatenus vt omitte-
 rem, monasterium sine omni censu & in paupertate fundare, hanc nem-
 pe & Patris sui cælestis & suam voluntatem esse, teque mihi auxilio suo
 adfuturum: factum hoc est in raptu, tantis tamque potentibus cum ef-
 fectibus, vt ambigere nequam possem, quin hoc à Deo proueniret. A-
 lio tempore mihi dicebat, in reditibus annuis sitam esse confusionem; nec
 non alia multa in paupertatis laudem assererebat, & certò mihi confir-
 mabat, ei, qui ipsi ex toto corde seruiret, rerum ad vitam necessariarû ni-
 hil vniquam defuturum; vnde & ipsa (vti dixi) nunquam verita sum, ne
 quid mihi deesset. Quin & postea præsentati illius, Dominicani in quâ il-
 lius, quem antè nuni, ne sine censibus certis monasterium fundarem,

H h 3 dixi

S.
 heresia

Opera
 N. V. I.
 156

*F. Petrus de Alcantara sua-
 det ei vt paupertate
 amplectetur.*

*Dominus dicit esse
 voluntate suam vt
 monasterium censu
 careat.*

dixi scripsisse, cor Dominus immutauit. His ergo auditis, nec non talium virorum in hoc negotio opinionibus mihi suffragantibus, ita iam tum animo meo gestij, vt omnes totius mundi opes sola possidere mihi videretur, cum elemosynis & mendicatio viuere in animum induxi.

Hoc ipso tempore Prouincialis meus me relaxauit à præcepto & obedientia, quo me apud Domicellam illam ad tempus esse iusserat, & berumque mihi reliquit, aut inde abire si vellê, aut ad certum adhuc spiritum ibidem manere. Hoc autem intra tempus, in cœnobio meo noua Præpositæ faciendâ erat electio, intellexi autem, multas mihi hoc imponere statuisse. Ad eò porro, vel de eo cogitare erat mihi graue, & omnigena tormenta & martyria propter Deum quàm libentissimè perferre haud difficulter in animum meum inducerem, vt autem illud munus susciperem, nullatenus à me ipsâ impetrare possem. Nam vt mihi de onere & labore, quem munus hoc secum afferebat (erant enim multæ moniales) dicam, & alia multa ob quæ nunquam dignitatem aut cœnobium aliquod desiderauit, sed semper qua potui subterfugi, omittam; resdens in eo mihi conscientia offendendâ periculum contineri videbatur, vnde Deo gratias egi, quod ibi tunc præsens non adesset. Scripta ad hæc sodalibus & charissimis meis, ne quod pro me suffragium, in hac electione darent.

*Grave ei
est vel de
præpositu
ra susci
pienda co
gitare.*

*Dominus
iubet illâ
redire &
magnam
ai prædictis
arucem.*

Cum itaque mihi me ipsi congratulans, gauderem, quod extra illum strepitum iam in tuto essem, ait mihi Dominus, nullatenus omittes illuc me conferre; & cum crucem desiderarem, insignem mihi illi parari; hanc proinde ex humeris non excuterem, sed animose illuc pergerem, & quidem quam citissimè; se vero mihi præstod & subsidio futurum. His ego auditis, valdè me afflixit, lacryans identidem me conficiens; per crucem siquidem hanc regimen ac præposituram purissimè denotari; quam vt iam dixi, nullo modo mihi persuadere poteram, animæ meæ vtilem aut consentaneam fore, nec aliquod argumentum inuenire, quo ad eam suscipiendam possem induci. Confessario proinde meo rem totam aperui, qui, vt quantocyus illuc abirem, mihi iniunxit, quidone enim patere, maiorem in hoc perfectionem contineri. Sed, quod distenti per eos dies calores essent, & satis tempestiuè adesset, si adesset cum faciendâ esset electio, suasisit vt ad aliquot dies iter adhuc differret, ne quod valetudini meæ damnum profectio hæc adferret. Sed quia Dominus rem aliter ordinauerat, hinc eam executioni mandari oportebat, nam inquietudo, quam in anima sentiebam, tanta erat, vt orationi vacare non possem; quin imò refragari & reluctari mihi videbar rei quam mihi Dominus tam manifestè iniunxerat, & nolle, quod ibi quietè agerem, lauteque haberer, labori me offerre; adhuc omnia mea cum Deo

nisi verba esse: deinde, cur, cum in loco esse possim, ubi maioris perfe-
 ctionis habenda esset occasio, eo me conferre negligere; & si sibi mo-
 ri me contingat, parum id referre. Insuper grauiissimam in anima
 angustiam sentiebam; Dominus quoque mihi omnem, quam inter
 orandum sentire solebam, suauitatem gustumque ademerat. Denique
 ita constituta eram, tantumque introrsum tormentum sensi, vt Do-
 minam illam rogarem, bona vt illius cum venia mihi domum abire
 liceret: quia iam etiam Confessarius meus, visa mea amaritudine, vt abi-
 rem me monuerat: eodem enim modo eum Deus interne mouebat, quo
 me. Ceterum Matrona illa audito, me abitum adornare velle, ita pro-
 pterea est contristata, vt hoc ei velut tormentum & crux fuerit: nam
 magno illa hæc mea apud ipsam commoratio labore & importunis ap-
 pud Provincialem precibus constiterat. Equidem vt singulare benefi-
 cium sum interpretata (ita discessum meum ægrè ferebat) quod disce-
 dendum mihi copiam faceret: sed, quia Deum timebat, ac discessum meum
 ad magnam eius gloriam tendere posse dicebam, nec non alia id genus,
 spemque illi faciebam fieri forsitan posse vt denudò ipsam inuiserem, tandem
 in abitum, licet non sine magna difficultate, consensit. At ego nullam
 potius, ab ea discedendo, sensi; etenim maioris id perfectionis opus
 & ad Dei honorem tendens, esse cum viderem (eò quod ei placere,
 eiusque voluntatem, per omnia facere mihi longe gratissimum sit)
 illam quæ à parte mea in Matrona hac (quam abitum meum tam
 molestè ferre videbam) nec non alijs plurimis, quibus permul-
 tis nominibus obstricta eram, ac præsertim Confessario meo, qui
 de Societate Iesv, & ad genium & gustum meum erat, deserendo,
 esse poterat, acerbiter ac molestiam facile superauit. Sed quò plus
 consolationis propter Dominum me videbam dimittere, eo plus gau-
 dij ex eius dimissione sentiebam. Hoc quomodo fieret, intelligere
 plane non poteram; etenim manifestè duo hæc contrariantia in me no-
 tabam, gaudium inquam, solarium & iucunditatem ex eo quod me in
 anima torquebat & cruciabat: eram quippe apud Domicellam bene ac
 quæta, insignemque ad multas horas orationem meam extendendi com-
 moditatem habebam: inde autem descendendo, velut in ignem accen-
 sum vltro proruerè mihi videbar: iam antè enim mihi dixerat Domi-
 nus, me ad crucem ingentem abire (esto eam tantam fore nunquam
 parauit, quantam postea fuisse comperi) Nihilominus hilariter iter
 suscepi, indoluique quod etiam tam diu certamen ac crux differretur,
 cum tamen ad hanc à Domino euocarer: atque idcirco Maiestas eius
 mihi vires & robur suggerebat, meamque infirmitatem corroboraba-
 bat. Hoc, inquam, qui fieret, penitus intelligere non vale-
 bam,

*Volupte illi
 erat conso-
 lationem
 relinque-
 re.*

S.
heresia

Opera
in VII
166

bam, sed hæc similitudo mihi hic in mentem veniebat: si videlicet, mihi
 pretiosum aliquod monile, aut aliud quidlibet, quod mihi gratissimum
 esset, possiderenti diceretur, aliquempiam, quem maiore quam me ipsam
 more prosequeretur, & cui complacere longè mihi carius esset, quam me
 ipsius recreatio ac voluptas, illud ambire ac desiderare; longè mihi haud
 dubiè iucundius esset iam illo carere, quam ante erat possidere, quo am-
 co illi gratificarer: & quia hæc ei gratificandi voluptas meam in possi-
 dendo voluptatem longè excedit, hinc est, quod monili, aut alia illius
 quam diligo, carere, aut quam inde percipiebam voluptatem si ultra
 mihi haud graue sit. Ad eò ut etiam voluisssem agere & dolenter ferre
 quod eos deserere debebam, quibus discessus meus tantum doloris affe-
 rebat (cum alioquin ipsa ex natura mea ita grata & beneficiorum re-
 gnoscens sum, ut hoc ipsum solum alio tempore nimis satis fuisset ad
 vehementissimè deijciendam & affligendam) in presenti tamen carere
 tritari aut affligere me profus non poteram. Tantum porro beneficium
 huius monasterij interfuit, me vel ad diem vnum iter non distulisse, et
 diutius illic hæsissem, plane nesciam quomodo negotium hoc ex voto
 feliciter confici poruisset.

*Dominus
 ei reuelauit
 se do-
 mo S. Iose-
 phi dele-
 ctari.*

O singularem Dei magnificentiam! Sæpe mecum ipsa maior, quam
 do eam considero, & video quam me singulari quodam modo illius Ma-
 iestas adiuuare dignata sit, quo hic Dei angelus tandem fundaretur
 perficeretur: verè enim Angelum & domum Dei esse mihi persuasit
 in qua videlicet Maiestati eius bene complacet, ut ipsi mihi semel in
 orandum reuelare ac dicere dignatus est, scilicet, domum hanc sibi re-
 paradisum deliciarum esse, vnde & animas, quas huc adduxit, illius Ma-
 iestatis, peculiari modo selegisse videtur, inter quas ego magna cum
 ipsius confusione, viuo; nam tales, quales tanta vita austeritas, pau-
 & orandi studium, quæ nobis proposita sunt, & hic obseruantur, re-
 rebat, ne optare quidem potuisssem; & hæc ipsa onera tam hilariter
 iucundè perferunt ut nulla non se indignam reputet, quæ ad tale ma-
 vocari locum meruerit, ac præsertim illæ, quas de vanitatum pompis
 mundi (in quo, prout leges ferunt, deliciis affluere, & commoditate
 corporis redundare poterant) medio Dominus euocauit: sed hæc
 delicias Dominus ita duplices reddidit, ut ad oculum videant, & ce-
 plum ipsis à Domino redditum esse pro vno quod reliquerunt, & Ma-
 iestati eius infinitas agere gratias nunquam desinunt. Alias porro
 altiore perfectionis gradum euexit, & è bonis reddidit meliores.
 nioribus verò robur dat, & intelligentiam, tum ne quid aliud deside-
 re possint, tum ut liquide perspiciant, longè, etiam quoad vitam
 temporalem & terrestrem, quietius ac tranquillius esse, ab omnibus

huius rebus sequestrari ac diuelli, quam ipsas possidere. Senioribus denique ac morbidis dat vires; & quidem tales ipsis dedit, vt omnem austeritatem & rigorem penitentiae non minus quam iuniores & valentiores sentire queant.

Quam, o Deus meus, euidenter ostendis potentem te esse! non est autem quod rationes conquiramus ad id, quod tute vis: quippe supra omnem rationem naturalem res quaslibet ita possibiles & factibiles reddis, satis vt ostendas, nihil, quo omnia facilia reddas, amplius desiderari, quam vt te serio sincereque diligamus, & propter nomen tuum vtroumque omnia relinquamus. Vnde bene apteque hic dicere possumus Domine, te laborem in lege tua fingere; nullum enim ipsa in eo video; & nescio, quomodo, quae ad te conduit via, arcta & angusta dici possit: imo vero, video esse regiam viam ac latam, non autem semitam; & quidem talem, vt qui ex animo & prout oportet eam incunt, longè ambulant securius: nulla quippe in ea occurrunt praecipitia, nulli scopuliqui ambulanti cespitare faciant, cum procul ab ea absint peccandi occasiones. Semitam autem, & scabrosam quidem & arctam, illam voco viam, quae hinc quidem profundissimam habet vallem, in quam viator prolabatur, illinc verò præruptum & saxosum praecipitium, è quo, si quis vel modicum sui obliuiscatur & obdormiscat, quamprimum praecipit ruit, & fracta ceruice disperit. At qui te, Domine, bonum mecum, sincerè amat, velut per amplam & regiam viam, secure incedit, longèque ab omni abest praecipitio; & si vel paululum cespitaue- rit, tu ei labenti quamprimum benignissimè dexteram porrigis: vnus autem alter lapsus satis non sunt, ad totale ei exitium afferendum, si modo te, & non ea quae mundi huius sunt, diligit; quod per vallem humanitatis incedat. Nescio quid sit, quod perfectionis viam inite, multi tunc reformident: Dominus Deus pro ea qua est bonitate, declarare nobis dignetur, quam infida & noxia, in tam apertis & manifestis periculis qualia sunt, communem hominum in viuendo consuetudine sequi) sit securitas, & è contra quomodo vera & sincera securitas, in terra ad in- honores in via Domini progressus faciendos contentione sita sit. Quocirca in ipsum oculos nostros conijciamus, & non erit cur timeamus, vt nobis Sol iste iustitiae occidat, nosque in tenebris & densa nocte ambulare sinat, quod in interitum ruamus, nisi ipsi eum primo relinquamus. Non verentur in medio leonum, qui aliud (vt quidem videtur) non quaerunt, quam vt suam quisque raptantes partem, nos frustratim discerpant (quales sunt honores, voluptates, & alia id genus deliciae, prout quidem eas mundus appellat, atque hic quidem per telas aranearum cacodaemonum vitam videtur incutere) ambulare. Millies mecum ipsa miror, &

*Vt omnia
facilia
sint, solum
Deus a-
mandus
est.*

*Vnus autem
alter la-
psum satis
non sunt
ut pereas
qui Deum
amat.*

*Honores
& volu-
ptates fera
bellua
sunt.*

S. M. Teresa Opera.

I i decies

S.
Leresia

Opera
IN VII
106

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

decies millies lacrymis me ipsa exfatiare, & omnibus hominibus in-
nare vellem, ad ingentem cæcitatem & nequitiam meam illis declaranda;
viuira, an forte hoc aliquatenus prodesse possit, vt suos ipsa aperiant.
Is, queso, qui ex sua id bonitate potest, illos aperiat nec de-
deno cæcutire & obscurari patiatur. Amen.

CAPVT XXXVI

EANDÈM PROSEQVITVR MATERIÀM, ET REFERT QVOD
modo tandem monasterium gloriosi Confessoris Iosephi perfectum & fundatum
quanta quoque, postquam Religiosæ habitum assumpsissent, orta sint obliquæ
cutiones; quantas item ipsa passa sit molestias & tentationes, quo-
modo denique eam Dominus omnibus superiorem &
victricem, ad laudem & gloriam nominis
suis fecerit.

CVM iam ex illa vrbe discessissem, magnam per totum hoc iter
tiam sensi, firmiter apud me metipsam statuens, quidquid tandem
mihi Dominus imponere decreuisset, gratanter & summa cura animati-
bentia, suscipere. Ea ipsa vespere, qua ciuitatē hanc sum ingressa, tunc
mihi fuit litteræ & breue Apostolicū, quibus monasterij fundatio
cum potestate concedebatur. Vnde tum ego, tum omnes qui quantum
me Dominus ad iter hoc suscipiendum vtilisset, nouerant, nō me dū
sunt mirati; videntes, quam tunc me necesse fuerit in viam dare, & quā
etiam oportuno commodoque tempore Dominus huc me duxisset,
quippe reperi Episcopum loci & Sanctum virum F. Petrum de Alcantara,
ta, nec non Equitem illum nobilem, egregium Dei famulum, in cuius
dibus sanctus ille vir hospitabatur; erat is namque communis hominum
Sanctorum curator, patronus & hospes. Vterque ita seriō apud Episcopum
pro monasterij admissione institerunt, vt is tandem facultatem
derit: quod sane parui momenti non est, eo quod sine censu villo
dandum erat. Sed ipse erga homines, quos ad Deo seruiendum
nimatos videbat, tantopere afficiebatur, vt illis subsidio suo adesse, &
trocinium illorum suscipere, in animum statim induceret. qui autem
nia fecit, & in causa fuit, ipsum vt admitteretur, fuit sanctus ille
nex F. Petrus de Alcantara, qui modo hunc modo illum compo-
bat, nobis & auxilium & fauorem præstarent. Et sanè, nisi eo, &
dixi, tempore oportuno aduenissem, nescio quo rem modo confite-
tuissim: nam sanctus ille vir quam minimo tempore hūc subsistit,
enim vix ad octiduum hic eum hæsisse, & quidem valetudine parum
ma, existimo) & paucis exinde post diebus Dominus eum ex hoc meo

Episcopus
monasterio
visum ad
mittit, vt
omni cen-
su careat.